

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΕΚΤΟ ΤΜΗΜΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο, στις 8 Οκτωβρίου 2021, με την ακόλουθη σύνθεση: Μαρία Αθανασοπούλου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Κωνσταντίνα Ζώη και Δημήτριος Πέππας, Σύμβουλοι, Μαρία Μωυσιάδου και Ελένη Κατσούρα (εισηγήτρια), Πάρεδροι με συμβουλευτική ψήφο.

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Πάρεδρος της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο Ιωάννης Βασιλόπουλος που αναπληρώνει νόμιμα τη Γενική Επίτροπο της Επικρατείας, η οποία είχε κώλυμα.

Γραμματέας: Σοφία Κουτσοβούλου, Προϊσταμένη Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει α) την ασκηθείσα, κατά σώρευση με έφεση στο από (...)2008 με αριθμό βιβλίου δικογράφων (Α.Β.Δ) (...)/(...).2008 δικόγραφο, αγωγή β) την από (...)2007 με Α.Β.Δ. (...)/(...).2007 αγωγή και γ) την από (...)2012 με Α.Β.Δ. (...)/(...) 2012 αγωγή του (...), κατοίκου (...) (...), ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του ... (.../ΔΣΘ),

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπεί νόμιμα ο Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους ... (... ΝΣΚ).

Το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-ΕΦΚΑ) [φορέας που από 1.1.2017 είναι υπόχρεος για την πληρωμή των συντάξεων του Δημοσίου και από 1.5.2018 έχει την αρμοδιότητα κανονισμού σύνταξης των συνταξιούχων του Δημοσίου, βάσει του άρθρων 51Α - όπως προστέθηκε με το άρθρο 1 του ν.4670/2020, (Α' 43) - και 100 του ν.4387/2016 (Α' 85) και των κ.ν.α. 124456/0092/13.12.2016 (Β' 4074) και 2915/783/17.1.2018 (Β' 55)], που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αγίου

Κωνσταντίνου 8) και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή του, παραστάθηκε διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους ...

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του ενάγοντος, ο οποίος ζήτησε την συνεκδίκηση και την παραδοχή των με Α.Β.Δ. (...)/(...)2008 και Α.Β.Δ. (...)/(...)2007 αγωγών, ενώ, δήλωσε ότι ο ενάγων παραιτείται από την με Α.Β.Δ. (...)/(...)2012 αγωγή, καθόσον έχει ικανοποιηθεί ως προς το αίτημα αυτής.

Την εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου και του e - Ε.Φ.Κ.Α., η οποία ζήτησε την απόρριψη των συνεκδικαζόμενων με Α.Β.Δ. (...)/(...)2008 και ΑΒΔ (...)/(...)2007 αγωγών και την κατάργηση της δίκης επί της με Α.Β.Δ. (...)/(...)2012 αγωγής. Και

Τον Πάρεδρο της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την παραπομπή των συνεκδικαζόμενων αγωγών στο Πέμπτο Τμήμα λόγω αναρμοδιότητας του παρόντος Τμήματος και την κατάργηση της δίκης επί της με Α.Β.Δ. (...)/(...)2012 αγωγής.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε τηλεδιάσκεψη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 295 παρ. 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 357 του ν.4700/2022 διά μέσου της επίσημης κρατικής πλατφόρμας «<https://epresence.gov>».

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

1. Με την κατά σώρευση με έφεση στο από 3.9.2008 (Α.Β.Δ. .../...2008) δικόγραφο αγωγή, όπως το περιεχόμενο της αγωγής αυτής αναπτύσσεται με το από 13.3.2017 νομίμως κατατεθέν υπόμνημα, με το οποίο και ετράπη το αίτημά της από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, ο ενάγων στρατιωτικός συνταξιούχος (απόστρατος Συνταγματάρχης του Σώματος Φροντιστών), ζητεί να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει σε αυτόν νομιμοτόκως, ως αποζημίωση κατ' άρθρο 105 ΕισΝΑΚ, άλλως κατ' άρθρο 914 ΑΚ, άλλως δε κατ' άρθρο 904 ΑΚ, το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων τριακοσίων είκοσι οκτώ ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (29.328,57), που αντιστοιχεί, κατά τους ισχυρισμούς του, στις διαφορές συντάξεων που απώλεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005 από τη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 περ. στ' και παρ. 2 του ν.2838/2000, όπως αυτό ίσχυε αρχικώς, αλλά και όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση της παρ. 1 περ. στ' του ως άνω άρθρου με το άρθρο 37 παρ. 2 του ν.3016/2002 και δη από 1.7.2000 έως 30.6.2002 με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου και από 1.7.2002 έως 30.9.2005 με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου. Επίσης, ζητεί να αναγνωρισθεί η υποχρέωση να του καταβληθεί νομιμοτόκως, ποσό τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, ως χρηματική

ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Περαιτέρω, με το ως άνω υπόμνημα ζητείται να καταλογισθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εναγομένου.

2. Με την από (...)2012 (Α.Β.Δ. .../...2012) αγωγή, όπως το περιεχόμενο αυτής αναπτύσσεται με το ως άνω από 13.3.2017 υπόμνημα, και για την οποία καταβλήθηκε τέλος δικαστικού ενσήμου συνολικής αξίας 277,12 ευρώ (βλ. το διπλότυπο εισπραξης οικονομικού έτους 2017, τύπου Β', Σειράς ... της Δ.Ο.Υ. ...) ο ενάγων ζητεί να υποχρεωθεί το Ελληνικό Δημόσιο να του καταβάλει νομιμοτόκως, ως αποζημίωση κατ' άρθρο 105 ΕισΝΑΚ, άλλως κατ' άρθρο 914 ΑΚ, άλλως κατ' άρθρο 904 ΑΚ, το ποσό των είκοσι έξι χιλιάδων εκατόν εξήντα τεσσάρων ευρώ και πενήντα τεσσάρων λεπτών (26.164,54), που αντιστοιχεί, κατά τους ισχυρισμούς του, στις διαφορές συντάξεων που απώλεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1.10.2005 έως 29.2.2012, από τη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 6 των νόμων 2838/2000 και 3016/2002 με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου. Επίσης, ζητεί να αναγνωρισθεί η υποχρέωση να του καταβληθεί νομιμοτόκως, ποσό τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Περαιτέρω, με το ως άνω υπόμνημα ζητείται να καταλογισθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εναγομένου.

3. Με την 1173/2018 απόφαση του τότε αρμοδίου ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου α) εκρίθη ότι πρέπει να συνεκδικασθούν οι ως άνω αγωγές λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας και ένεκα της ταχύτερης και ασφαλέστερης διάγνωσης της κρινόμενης διαφοράς, β) έγινε δεκτή εν μέρει η περιεχόμενη στο δικόγραφο της από (...)2008 αγωγής, έφεση του ενάγοντος, γ) αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής κρίσης επί της ως άνω από (...)2008 αγωγής προς συμπλήρωση των στοιχείων του φακέλου και δ) εν τέλει ανεστάλη η εκδίκαση της από (...)2012 αγωγής προκειμένου να αναζητηθεί από τον Πρόεδρο του Τμήματος σχετική βεβαίωση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αναφορικά με τις συντάξιμες αποδοχές του ενάγοντος ως εισπράχθηκαν και ως όφειλαν να καταβληθούν κατά το επίδικο διάστημα.

4. Οι αγωγές αυτές νομίμως επανεισάγονται προς συζήτηση μετά την εκτέλεση όσων διατάχθηκαν με την ως άνω 1173/2018 απόφαση του τότε αρμοδίου ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

5. Εξάλλου, σ' ότι αφορά ειδικότερα την από (...)2012 (Α.Β.Δ. .../...2012) αγωγή, όπως προκύπτει από τα Πρακτικά της προαναφερόμενης δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, κατά την παρούσα πρώτη συζήτηση της ένδικης αγωγής (βλ. σκ. 3 περ. δ), εμφανίστηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος του ενάγοντος και δήλωσε ότι ο ενάγων παραιτείται του δικογράφου της υπό κρίση αγωγής δοθέντος ότι το αίτημα

του περιεχομένου της αγωγής έχει ικανοποιηθεί. Η εν λόγω δήλωση συνοδεύεται από την 28.9.2021 ειδική προς τούτο εξουσιοδότηση του ενάγοντος προς τον πληρεξούσιο δικηγόρο του, στην οποία βεβαιώνεται το γνήσιο της υπογραφής αυτού από δημόσια αρχή, με την οποία ο ενάγων, πλην άλλων, δηλώνει ότι έλαβε γνώση της δικασίμου για την εκδίκαση της υπό κρίση αγωγής, επιθυμεί δε να παραιτηθεί από το ως άνω δικόγραφο και για το λόγο αυτό εξουσιοδοτεί τον πληρεξούσιο δικηγόρο του να προβεί στην παραίτησή του από το συγκεκριμένο δικόγραφο.

6. Ειδικότερα, ο ν.4700/2020«Ενιαίο κείμενο Δικονομίας για το Ελεγκτικό Συνέδριο (...)» (Α' 127) ορίζει στο άρθρο 81 ότι «1. Η παραίτηση από το δικαίωμα ή το δικόγραφο ενδίκου βοηθήματος ή μέσου μπορεί να γίνει έως το πέρας της τελευταίας συζήτησης. 2. Η παραίτηση γίνεται με (α) προφορική δήλωση στο ακροατήριο (...) του δικαστικού πληρεξουσίου του, (β) (...)», στο άρθρο 37, που αφορά στην έκταση, τη διάρκεια και τη λήξη της δικαστικής πληρεξουσιότητας, ότι «(...) 2. Κατ' εξαίρεση, απαιτείται ειδική πληρεξουσιότητα: (α) ... (β) για την παραίτηση από ένδικο βοήθημα (...) που έχει ασκηθεί (...)», στο άρθρο 83 ότι «1. Η δήλωση παραίτησης συνεπάγεται κατάργηση της δίκης. Τα έννομα αποτελέσματα της παραίτησης επέρχονται αφότου γίνει η δήλωση (...)» και στο άρθρο 349 ότι «1. Σε δίκης εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος, οι διαδικαστικές πράξεις που δεν έχουν συντελεστεί διενεργούνται κατά τις διατάξεις του παρόντος. (...)».

7. Κατά την έννοια των προαναφερόμενων διατάξεων και προκειμένου να διευκολύνεται ο πρόωρος τερματισμός της δίκης με πρωτοβουλία του διαδίκου, παραίτηση από το δικόγραφο της ασκηθείσας αγωγής δύναται να γίνει έως το πέρας της τελευταίας συζήτησης, πλην άλλων περιπτώσεων, όταν ο ενάγων παρίσταται ενώπιον του δικαστηρίου διά δικαστικού πληρεξουσίου και με προφορική δήλωση αυτού και ταυτόχρονη προσκόμιση εγγράφου με το οποίο παρέχεται προς αυτόν ειδική πληρεξουσιότητα προς υποβολή δήλωσης παραίτησης. Με την κατά τα ανωτέρω παραίτηση του ενάγοντος επέρχεται αυτοδικαίως η κατάργηση της δίκης, με αναδρομική άρση των συνεπειών της εκκρεμοδικίας της αγωγής (πρβ ΕλΣ Έβδομο Τμήμα 751/2021).

8. Ενόψει τούτων και σύμφωνα με τις προαναφερομένες διατάξεις η δίκη που ανοίχθηκε με την άσκηση της με Α.Β.Δ. (...)/(...).2012 αγωγής έχει καταργηθεί. Κατόπιν αυτού, και ενόψει της γενικής δικονομικής αρχής σχετικά με την υποχρέωση του Δικαστηρίου να διατάσσει την επιστροφή των εν γένει αχρεωστήτως καταβληθέντων δαπανημάτων της δίκης, που απορρέει από το άρθρο 277 παρ. 11 σε συνδυασμό με την παρ. 9 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας και είναι αναλόγως εφαρμοστέα και για την επιστροφή του τυχόν αχρεωστήτως κατά το άρθρο 274 του ίδιου

Κώδικα σε συνδυασμό με το άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ίσχυε πριν από τη θέση σε ισχύ του ν.4700/2020, καταβληθέντος τέλους δικαστικού ενσήμου (ΣτΕ 2607/2013) (βλ. και ομοίου περιεχομένου διάταξη του άρθρου 313 παρ. 4 του ν.4700/2020, πρβ. ΑΠ 273/1985, ΣτΕ 1570/2012, 1841/2009, Διοικ. ΕφΑθ 4247/2019) πρέπει να επιστραφεί στον ενάγοντα το τέλος δικαστικού ενσήμου, συνολικού ποσού 277,12 ευρώ.

9. Περαιτέρω, με την από (...)2007 (Α.Β.Δ. .../...2007) αγωγή, όπως το περιεχόμενο αυτής αναπτύσσεται με το από (...)2015 παραδεκτώως κατατεθέν υπόμνημα, με το οποίο ετράπη το αίτημά της από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, ο ενάγων ζητεί να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να του καταβάλει νομιμοτόκως ως αποζημίωση κατ' άρθρο 105 ΕισΝΑΚ., άλλως κατ' άρθρο 914 ΑΚ, άλλως δε κατ' άρθρο 904 του ΑΚ, το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων τριακοσίων είκοσι οκτώ ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (29.328,57), που αντιστοιχεί, κατά τους ισχυρισμούς του, στις διαφορές συντάξεων που απώλεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005 από τη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 περ. στ' και παρ. 2 του ν.2838/2000, όπως αυτό ίσχυε αρχικώς, αλλά και όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση της παρ. 1 περ. στ' του ως άνω άρθρου, με το άρθρο 37 παρ. 2 του ν.3016/2002 και δη από 1.7.2000 έως 30.6.2002 με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου και από 1.7.2002 έως 30.9.2005 με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου. Επίσης, ζητεί να αναγνωρισθεί η υποχρέωση να του καταβληθεί νομιμοτόκως, ποσό τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Περαιτέρω, με το ως άνω υπόμνημα ζητείται να καταλογισθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εναγομένου.

10. Το Δικαστήριο κρίνει ότι οι ένδικες αγωγές με Α.Β.Δ. (...)/(...)2008 και με Α.Β.Δ. (...)/(...)2007 πρέπει να συνεκδικαστούν κατ' άρθρο 92 του ν.4700/2020, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 349 του ίδιου νόμου, λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας, καθόσον έτσι επιταχύνεται και διευκολύνεται η διεξαγωγή της δίκης και καθίσταται ασφαλέστερη η διάγνωση της υπόθεσης (πρβ. ΕλΣ Έκτο 686/2021, ΙΙΙ Τμ. 2049, 210/2019). Προτάσσει δε την εξέταση της με Α.Β.Δ. (...)/(...)2008 δεύτερης ασκηθείσας αγωγής καθότι επ' αυτής εκδόθηκε η 1173/2018 απόφαση του τότε αρμοδίου ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όσα δε διατάχθηκαν με την ως άνω μη οριστική απόφαση καθ' ο μέρος αφορά την υπό κρίση αγωγή εκτελέστηκαν ήδη από τη συνταξιοδοτική Διοίκηση.

Επί της από (...)2008 (Α.Β.Δ. .../...2008) αγωγής

11. Η υπό κρίση αγωγή, όπως εκρίθη ήδη με την προαναφερθείσα 1173/2018 απόφαση ασκείται παραδεκτώσ κατά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση παθητικώς (πρβ ΕλΣ Ολ. 1574/2019). Ειδικότερα, το παρόν Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο ενάγων υπάγεται στο ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών [βλ. άρθρα 73 παρ. 2, 80 παρ. 1 και 98 παρ. 1 περ. δ' και στ' του Συντάγματος και άρθρο 1 του ν.4387/2016 «Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας - Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού – συνταξιοδοτικού συστήματος (...)», όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 19 του ν.4670/2020 «Ασφαλιστική μεταρρύθμιση και ψηφιακός μετασχηματισμός Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-Ε.Φ.Κ.Α.) και άλλες διατάξεις» (Α' 43), ΕλΣ Ολ. 2020/2020, 137/2019, 1388, 1277/2018, 244/2017], στο πλαίσιο του οποίου το Ελληνικό Δημόσιο ανεξαρτήτως των ειδικών διαρρυθμίσεων είναι ο υπόχρεος για την καταβολή μέσω του κρατικού προϋπολογισμού της σύνταξης καθώς και ο κατ' αρχήν φορέας της συνταξιοδοτικής σχέσης, με συνέπεια να καταλαμβάνεται από τις συνέπειες της δικαστικής απόφασης (εκτελεστότητα, δεδικασμένο, υποχρέωση συμμόρφωσης), ανεξαρτήτως αν βαρύνεται αποκλειστικώς με την πληρωμή του ποσού ή εάν η σχετική αρμοδιότητα έχει διοικητικός μεταβιβασθεί σε άλλον φορέα, ο οποίος έχει αναδειχθεί το οικείο οικονομικό βάρος (ΕλΣ Ολ. 2020/2020, 32/2018, 244/2017). Εν προκειμένω δε ο ενάγων επιδιώκει την ικανοποίηση της αποζημιωτικής φύσης απαίτησής του, κατ' άρθρο 105 ΕισΝΑΚ, λόγω παράνομων πράξεων ή παραλείψεων των οργάνων της συνταξιοδοτικής Διοίκησης (πρβ ΕλΣ ΙΙΙ Τμ. 2511/2020 κ.α.). Συναφώς δε άλλωστε, από τις κατά τα ανωτέρω οργανικές διατάξεις περί e – ΕΦΚΑ συνάγεται ότι από 1.1.2017 θεσπίζεται αυτοτελής και πρόσθετη υποχρέωση του οικείου φορέα καταβολής των σχετικών ποσών στους δικαιούχους ένεκα των αποζημιωτικής φύσης αξιώσεών τους, χωρίς να αποσβέννεται η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου. Ενόψει τούτων, μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και του e – ΕΦΚΑ ιδρύεται παθητική εις ολόκληρον ενοχή (κατά τα άρθρα 481 επ. ΑΚ), και συνεπώς, εάν έχει εναχθεί αποκλειστικώς το Ελληνικό Δημόσιο, αυτό δεν κωλύεται κατ' εφαρμογήν της κ.υ.α. 124456/0092/13.12.2016, είτε οίκοθεν, είτε στο πλαίσιο συμμόρφωσης προς τις σχετικές δικαστικές αποφάσεις, να προβεί, με μεταφορά των σχετικών πιστώσεων στον e – ΕΦΚΑ, σε ικανοποίηση των συνταξιοδοτικών απαιτήσεων μέσω του φορέα αυτού (βλ. ενδ. ΕλΣ Τέταρτο Τμ. 1696/2021).

12. Περαιτέρω, με την ανωτέρω 1173/2018 απόφαση επί της σωρευόμενης στο ίδιο δικόγραφο με την ένδικη αγωγή έφεση, με την οποία ο ενάγων i) στρεφόταν κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου κατά της τεκμαιρόμενης (σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν.4151/2013) απόρριψης της (...)/(...).2007 ένστασης ασκηθείσας κατά της (...)/2007 πράξης της 44ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους με την οποία

αναπροσαρμόστηκε η σύνταξή του από 1.10.2005 με βάση το βασικό μισθό Συνταγματάρχη προσαυξημένο κατά τα 2/3 της διαφοράς μεταξύ αυτού και του βασικού μισθού Ταξίαρχου κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 6 παρ. 3 περ. ιβ' του ν.2838/2000 (όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 37 παρ. 3 του ν.3016/2002) και 8 του ν.3408/2005, και ii) αιτείτο την αναπροσαρμογή της σύνταξής του αναδρομικώς σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ.1 περ. στ' και παρ. 2 του άρθρου 6 του ν.2838/2000, όπως αυτό ίσχυε αρχικώς, αλλά και όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με την παρ. 2 του άρθρου 37 του ν.3016/2002, ήτοι από 1.7.2000 με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου και από 1.7.2002 με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου, εκρίθησαν τα εξής: α) Η έφεση αυτή απερρίφθη ως απαράδεκτη καθ' ο μέρος ο ήδη ενάγων αιτείτο την αναπροσαρμογή της σύνταξής του για το διάστημα πριν από την 1.10.2005. Και τούτο δε διότι το αίτημα αυτό δεν είχε υποβληθεί με την (...)/(...).2007 ένσταση κατά της ως άνω (...)/2007 πράξης, καθόσον ο ενάγων διά της ενστάσεως είχε αμφισβητήσει μόνο τον απονεμηθέντα σε αυτόν βαθμό μισθολογικής προαγωγής και όχι και τον χρόνο έναρξης των οικονομικών της αποτελεσμάτων και συνεπώς, η υποβολή του σχετικού αιτήματος το πρώτον ενώπιον του Δικαστηρίου απεφάνθη το Δικαστήριο ότι συνιστά απαράδεκτη μεταβολή του αντικειμένου της διαφοράς, όπως αυτό είχε ήδη οριοθετηθεί με την προμνησθείσα ένσταση (βλ. σκ.18, 19 και 20 της οικείας απόφασης). β) Η σύνταξη του ήδη ενάγοντος μη νομίμως αναπροσαρμόστηκε με την ως άνω (...)/2007 πράξη με βάση το βασικό μισθό Συνταγματάρχη προσαυξημένο κατά τα 2/3 της διαφοράς μεταξύ αυτού και του βασικού μισθού Ταξίαρχου κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 παρ.3 περ. ιβ' του ν.2838/2000, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 37 παρ.3 του ν.3016/2002, αφού ο τελευταίος καταταγείς στο Σώμα των Αξιωματικών κατόπιν επιτυχίας του σε διαγωνισμό ως Μόνιμος Ανθυπασπιστής – Φροντιστής και αποστρατευθείς αυτεπαγγέλτως ως ευδοκίμως τερματίσας τη σταδιοδρομία του με το βαθμό του Συνταγματάρχη, έχοντας πλέον των 34 ετών υπηρεσίας για μισθολογική προαγωγή, υπάγεται στις διατάξεις της παρ.1 περ. στ' και παρ. 2 του άρθρου αυτού, όπως αυτές αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 37 παρ. 2 του ν.3016/2002 και ως εκ τούτου η σύνταξή του έπρεπε να είχε αναπροσαρμοσθεί από 1.10.2005 και εφεξής με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου (βλ. σκ. 17 της οικείας απόφασης).

13. Περαιτέρω, με την ίδια ως άνω απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στις νόμιμες σκέψεις της οποίας αναφέρεται το Δικαστήριο, κρίθηκε ότι η από (...)2008 αγωγή, με την οποία επιδιώκεται η κατά το άρθρο 105 του ΕισΝΑΚ αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο ενάγων από τη στέρηση της αυξημένης σύνταξής του κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005, είναι κατ' αρχήν βάσιμη. Σύμφωνα δε με την απόφαση αυτή, ο ενάγων επιτυχών σε διαγωνισμό ως

Ανθυπασπιστής Φροντιστής, που αποστρατεύθηκε αυτεπαγγέλτως ως ευδοκίμως τερματίσας τη σταδιοδρομία του με το βαθμό του Συνταγματάρχη, έχοντας συμπληρώσει άνω των 34 ετών πραγματικής υπηρεσίας, πληρούσε τις προϋποθέσεις για την αναπροσαρμογή της σύνταξής του κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 περ. στ' και παρ. 2 του ν.2838/2000, όπως αυτές ίσχυαν αρχικώς, με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.6.2002 και κατ' εφαρμογή των ίδιων ως άνω διατάξεων, όπως η περ. στ' αντικαταστάθηκε από την 1.7.2002 με την παρ. 2 του άρθρου 37 του ν.3016/2002, με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2002 έως 30.9.2005 (βλ. σκ. 27 της οικείας απόφασης). Μη νομίμως άλλωστε σύμφωνα με την απόφαση αυτή αρνήθηκε το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους να αναπροσαρμόσει εγκαίρως τη σύνταξή του με την απορριπτική προηγούμενης αίτησής του (...)/2005/12.12.2005 πράξη της 44ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, η οποία ακυρώθηκε με την 1688/2013 απόφαση εν Συμβουλίω του τότε αρμοδίου ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Εξάλλου, όπως εκρίθη με την προεκτεθείσα 1173/2018 απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος, η αξίωση του ενάγοντος για τη χορήγηση της αιτούμενης αποζημίωσης δεν έχει υποπέσει στη γενική πενταετή παραγραφή των αξιώσεων του Δημοσίου, σύμφωνα με το εφαρμοστέο ως εκ του χρόνου γένεσής της άρθρο 90 παρ. 1 του Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού (ν.2362/1995, Α'2477), καθόσον η παραγραφή αυτή διεκόπη αρχικώς με την υποβολή της (...)/2005/7.10.2005 αίτησης και ακολούθως με την άσκηση της από (...)/2006 έφεσης κατά της απορριπτικής ανωτέρω (...)/2005/12.12.2005 πράξης της 44ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, και δεν είχε ακόμη αρχίσει εκ νέου, πριν την έκδοση της προμνησθείσας 1688/2013 απόφασης του τότε αρμοδίου ΙΙΙ Τμήματος, η οποία σε κάθε περίπτωση έπεται της άσκησης της ένδικης αγωγής και συνεπώς, έκτοτε δεν συμπληρώθηκε, καθόσον δεν νοείται παραγραφή εν επιδικία στη διοικητική δίκη, αφού η πρωτοβουλία ανήκει στο Δικαστήριο και όχι στους διαδίκους κατ' άρθρο 25 του π.δ/τος 1225/1981 (βλ. σκ. 27, 28 και 29 της οικείας απόφασης).

14. Ακολούθως, το τότε αρμόδιο ΙΙΙ Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου με την κατά τα ανωτέρω 1173/2018 απόφασή του διαπίστωσε ότι εκ των στοιχείων του φακέλου δεν προέκυπτε με ασφάλεια το ύψος της ζημίας που υπέστη ο ενάγων κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα από την παράνομη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του βάσει των διατάξεων των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, όπως αυτές ίσχυαν διαδοχικώς και για το λόγο αυτό ανέβαλε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 25, 70 παρ.2 και 4, 97 και 100 παρ.1 και 2 του π.δ/τος 1225/1981 την έκδοση οριστικής απόφασης, προκειμένου να συμπληρωθούν, με την επιμέλεια του Ελληνικού Δημοσίου τα στοιχεία του φακέλου με αναλυτική βεβαίωση της αρμόδιας Διεύθυνσης της Συνταξιοδοτικής Διοίκησης, από

την οποία να προκύπτουν, επακριβώς ανά μήνα για κάθε έτος του ως άνω χρονικού διαστήματος (από 1.7.2000 έως 30.9.2005), οι διαφορές μεταξύ των μηνιαίων ποσών σύνταξης (βάσει βασικού μισθού και χρονοεπιδόματος) που πράγματι έλαβε ο ενάγων κατά το χρονικό διάστημα αυτό και των ποσών σύνταξης (βάσει βασικού μισθού και χρονοεπιδόματος) που έπρεπε να είχε λάβει μηνιαίως κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, αν η σύνταξή του είχε αναπροσαρμοσθεί κατά μεν το διάστημα από 1.7.2000 έως 30.6.2002 με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου, κατά δε το χρονικό διάστημα από 1.7.2002 έως 30.9.2005 με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου, καθώς και το συνολικό ποσό της προκύπτουσας διαφοράς (βλ. σκ. 31 και 32 της οικείας απόφασης).

15. Σε εκτέλεση των διαταχθέντων με την απόφαση αυτή, προσκομίσθηκε η (...) /2018/26.5.2021 βεβαίωση του Προϊσταμένου της Δ' Διεύθυνσης Απονομής Συντάξεων και Εφάπαξ Δημοσίου Τομέα του ΕΦΚΑ, η οποία έχει καταστεί στοιχείο του φακέλου της υπόθεσης και με την οποία βεβαιώνεται ότι τα ποσά που πράγματι έλαβε ο ενάγων κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005 με βάση το βασικό μισθό Συνταγματάρχη ανέρχονταν συνολικώς σε 92.926,57 ευρώ, ενώ τα ποσά που έπρεπε να είχε λάβει εάν η σύνταξή του είχε αναπροσαρμοσθεί κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.6.2002 με βάση το βασικό μισθό του Υποστράτηγου και κατά το διάστημα από 1.7.2002 έως 30.9.2005 με βάση το βασικό μισθό του Αντιστράτηγου ανέρχονται συνολικώς σε 122.456,01 ευρώ.

16. Κατόπιν αυτών, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο ενάγων υπέστη οικονομική ζημία κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005, λόγω της παράνομης άρνησης της Διοίκησης να αναπροσαρμόσει τη σύνταξή του σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 105 ΕισΝΑΚ, 6 παρ. 1 και παρ. 2 του ν.2838/2000 και του άρθρου 37 παρ. 2 του ν.3016/2002, η ζημία δε αυτή ανέρχεται συνολικά στο ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι εννέα ευρώ και σαράντα τεσσάρων λεπτών (29.529,44) [(122.456,01 ευρώ – 92.926,57 ευρώ)]. Δοθέντος όμως, ότι ο ενάγων ζητεί να αναγνωρισθεί ότι το ενάγομενο οφείλει να καταβάλει σε αυτόν για την ως άνω αιτία μόλις το ποσό των 29.328,57 ευρώ και ότι δεν είναι δυνατόν να επιδικασθεί ποσό πλέον του αιτηθέντος (βλ. άρθρα 132 παρ. 1 γ' και 140 παρ. 1 του ν.4700/2020) το ύψος της προς αποκατάσταση ζημίας ανέρχεται στο αιτούμενο ποσό των 29.328,57 ευρώ.

17. Εξάλλου, το αίτημα της αγωγής περί επιδίκασης ποσού 3.000,00 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης κατά το άρθρο 932 ΑΚ, είναι απορριπτέο ως αβάσιμο. Και τούτο διότι ούτε από τους ισχυρισμούς του ενάγοντος αλλά ούτε και από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι από την παράνομη άρνηση της Διοίκησης να

αναπροσαρμόσει αναδρομικώς τη σύνταξή του βάσει των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, που συνιστά τη βάση των επίδικων αξιώσεών του και την εξ αυτού του λόγου καταβολή σε αυτόν μειωμένης σύνταξης κατά το ένδικο χρονικό διάστημα, αυτός υπέστη προσβολή της προσωπικότητάς του, ως απαιτούν οι διατάξεις του άρθρου 932 ΑΚ, αφού δεν αποδεικνύεται κατά τρόπο συγκεκριμένο ότι η εν λόγω μη καταβολή της αυξημένης κατά τις ως άνω διατάξεις σύνταξης έπληξε ουσιωδώς το συνταξιοδοτικό του δικαίωμα ή ότι είχε σημαντικές επιπτώσεις στην προσωπική του κατάσταση (βλ. ΕΛΣ ΙΙΙ Τμ. σε Συμβ. 8/2020).

18. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή, να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων τριακοσίων είκοσι οκτώ ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (29.328,57), και δη νομιμοτόκως, σύμφωνα με όσα ορίζονται στις επόμενες σκέψεις της παρούσας απόφασης.

Επί της από (...)2007 (Α.Β.Δ. .../... 2007) αγωγής

19. Με το άρθρο 75 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, ο οποίος δυνάμει του άρθρου 123 του π.δ. 1225/1981, όπως αντικαταστάθηκε από 4.7.2006 με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν.3472/2006 εφαρμόζεται αναλόγως και στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου αγωγές (βλ. και την ομοίου περιεχομένου ουσιαστική διάταξη του άρθρου 135 του ν.4700/2020, που εφαρμόζεται στα ένδικα βοηθήματα που ασκούνται κατά πράξεων που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος του ως άνω νομοθετήματος κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στα άρθρα 349, 350 και 357 του ίδιου ν.4700/2020), ορίζεται ότι «1. Η εκκρεμοδικία αρχίζει με την κατάθεση της αγωγής και λήγει με τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης ή την κατάργηση της δίκης. 2. Τα κατά το ουσιαστικό δίκαιο έννομα αποτελέσματα της άσκησης της αγωγής, ως προς τον εναγόμενο, επέρχονται μόνο από την επίδοσή της σε αυτόν (...).». Περαιτέρω, με το άρθρο 76 του ως άνω Κώδικα (βλ. και την ομοίου περιεχομένου διάταξη του άρθρου 141 του ν.4700/2020) ορίζεται ότι «1. Είναι απαράδεκτη η άσκηση δεύτερης αγωγής, με το αυτό αντικείμενο, από τον ίδιο ενάγοντα. (...).».

20. Από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων συνάγεται ότι ο κοινός νομοθέτης στα όρια των περιορισμών που δύναται να θέτει στο ατομικό δικαίωμα της δικαστικής προστασίας κατά το άρθρο 20 του Συντάγματος και 6 της ΕΣΔΑ (ΑΕΔ 33/1995, ΕΛΣ Ολ 4328, 4327/2013, ΣτΕ 2892/2014, 3694/2006) προβλέπει την εφαρμογή της γενικής δικονομικής αρχής «της άπαξ ασκήσεως των ενδίκων βοηθημάτων» και επί αγωγής. Σύμφωνα με την εν λόγω αρχή, η οποία θεσπίστηκε χάριν της ομοιομορφίας της δικονομικής αντιμετώπισης των ενδίκων βοηθημάτων

στο πεδίο του Δημοσίου Δικαίου (ΣτΕ 3694/2006), απαραδέκτως ασκείται δεύτερη αγωγή από τον ίδιο ενάγοντα κατά του ίδιου εναγομένου, όταν υπάρχει ταυτότητα του αντικειμένου των δύο αγωγών, και δη σύμπτωση αιτήματος, ιστορικής και νομικής αιτίας εκάστης αγωγής (βλ. ΕλΣ III Τμ. 803/2019, 77/2019, ΕλΣ II Τμ. 906/2018). Ειδικότερα επισημαίνεται ότι από την άσκηση της πρώτης αγωγής, που συνιστά την εναρκτήρια πράξη της δίκης, επέρχονται κρίσιμες ουσιαστικές και δικονομικές συνέπειες. Επέρχεται δε πλην άλλων, εκκρεμοδικία, ήτοι η αρνητική διαδικαστική προϋπόθεση να ανοιχθεί ή να εκδικασθεί τυχόν δεύτερη χρονικά ασκηθείσα αγωγή, αφού έτσι μόνο είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν οι εξυπηρετούντες το δημόσιο συμφέρον στόχοι, πρωτίστως, της αποφυγής εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων και, δευτερευόντως, της επιτεύξεως οικονομίας χρόνου και δαπάνης (βλ. ΔΕφαθ 3036/2009). Περαιτέρω, σύμφωνα με τις εν προκειμένω ισχύουσες διατάξεις του άρθρου 75 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, με την άσκηση της πρώτης αγωγής, πέραν της επέλευσης της εκκρεμοδικίας, έχει ήδη απορреύσει η κατά το ουσιαστικό δίκαιο έννομη συνέπεια της τοκογονίας, η οποία επέρχεται από την κοινοποίηση της αγωγής στο εναγόμενο πρόσωπο. Συναφώς δε με τα ανωτέρω, η ενδεχόμενη έστω εκ παραδρομής πρόταξη τυχόν δεύτερης ασκηθείσας αγωγής, ιδιαίτερα δε σε χρόνο προ της έκδοσης οριστικής απόφασης επί της πρώτης αγωγής, εγείρει το ζήτημα της απώλειας τόκων από το χρόνο άσκησης της πρώτης αγωγής σε βάρος του ενάγοντος. Η ανωτέρω απώλεια συνιστά επέμβαση σε περιουσιακό δικαίωμα προστατευόμενο από το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, η οποία κυρώθηκε με το εν λόγω Πρωτόκολλο με το ν.δ. 53/1974 (Α'256). Και τούτο δε διότι στην έννοια της περιουσίας κατά το ΕΔΔΑ συμπεριλαμβάνονται, πλην άλλων, οι απαιτήσεις – αξιώσεις για την ικανοποίηση των οποίων ο διάδικος μπορεί να υποστηρίξει ότι έχει τουλάχιστον μία «εύλογη» ή «θεμιτή προσδοκία». Εξάλλου, κατά τη νομολογία του ΕΔΔΑ, μία προσδοκία είναι θεμιτή όταν βασίζεται σε νομοθετική διάταξη, όπως άλλωστε συνιστά εν προκειμένω η διάταξη περί επέλευσης της τοκογονίας από την άσκηση και κοινοποίηση της χρονικά πρώτης αγωγής, καθώς και όταν υπάρχει σταθερή νομολογία των εθνικών δικαστηρίων που να την ικανοποιεί. Επισημαίνεται περαιτέρω, ότι κατά το Δικαστήριο του Στρασβούργου, η αποζημίωση δεν θα ήταν καθ' όλα πλήρης εάν για τον προσδιορισμό αυτής, δεν συνεκτιμώντο και στοιχεία που κατέστησαν ικανά να μειώσουν την αξία της, όπως η επέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος, το οποίο δεν θα ήταν δυνατόν να χαρακτηριστεί ως εύλογο. Στις περιπτώσεις αυτές, το ΕΔΔΑ διερευνά κυρίως αν το Κράτος, διά των οργάνων αυτού, έχει καταβάλει τόκους υπερημερίας προς αποζημίωση της υποτίμησης του οφειλόμενου ποσού λόγω του χρόνου που παρήλθε. Εν ολίγοις, κατά το άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, η καταβολή τόκων συνδέεται ουσιαστικά με την υποχρέωση του Δημοσίου να αποζημιώσει τη διαφορά ανάμεσα στο οφειλόμενο ποσό και στο ποσό που τελικά εισπράττει ο ενδιαφερόμενος.

Επομένως, η ολική στέρηση αυτών από τον ενδιαφερόμενο, έστω και για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, που ενδεχομένως οφείλεται σε ακούσια ή εκ παραδρομής πρόταξη προς εκδίκαση μίας χρονικώς δεύτερης ασκηθείσας αγωγής, συνιστά παραβίαση της υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (βλ. ΕΚΟ – ΕΛΔΑ ΑΒΕΕ κατά Ελλάδος, 9.3.2006, παρ. 27 - 29, Angelon κατά Βουλγαρίας, 22.4.2004, παρ. 39).

21. Με την έτερη από (...)2007 αγωγή, επίσης ζητείται, όπως αναλυτικά εκτέθηκε στη σκέψη 9 της παρούσας, να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στον ενάγοντα, νομιμοτόκως ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 ΕισΝΑΚ, άλλως κατ' άρθρο 914 ΑΚ, άλλως δε κατ' άρθρο 904 ΑΚ, το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων τριακοσίων είκοσι οκτώ ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (29.328,57), το οποίο αντιστοιχεί στις διαφορές συντάξεων που στερήθηκε ο ενάγων από τη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 και 2 του ν.2838/2000 και 37 του ν.3016/2002, όπως αυτές διαδοχικώς ίσχυσαν, και δη από 1.7.2000 με βάση το βασικό μισθό Υποστράτηγου και από 1.7.2002 έως 30.9.2005 με βάση το βασικό μισθό Αντιστράτηγου, καθώς και ποσό τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για την ίδια αιτία.

22. Επομένως, η αγωγή αυτή, η οποία, όπως διαπιστώνει το Τμήμα ασκήθηκε χρονικώς πρώτη (... 2007), ταυτίζεται απολύτως τόσο ως προς τη νομική και ιστορική αιτία, όσο και ως προς το αίτημα και την ταυτότητα των διαδίκων, με την σε ύστερο χρόνο ασκηθείσα ως άνω από (...)2008 (Α.Β.Δ. .../... 2008) αγωγή. Ως εκ τούτου η από (...) 2007 αγωγή κατά την κρίση του Δικαστηρίου και σύμφωνα με τα οριζόμενα στις σκέψεις 19 και 20 της παρούσας απόφασης ορθώς χαρακτηρίζεται ως πρώτη (πρβ. Έκτο Τμήμα ΕλΣ 996/2021, ΙΙΙ Τμ. ΕλΣ 1137, 1115/2020). Εντούτοις, ενώπιον του Δικαστηρίου προωθήθηκε προφανώς εκ παραδρομής, και εκδικάσθηκε ήδη η δεύτερη χρονικώς ασκηθείσα αγωγή. Επί της αγωγής δε αυτής εκδόθηκε αρχικώς η 1173/2018 απόφαση του τότε αρμοδίου ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου για τη συμπλήρωση των στοιχείων του φακέλου, ενώ, με την παρούσα απόφαση προτάχθηκε η εκδίκαση της δεύτερης χρονικώς ασκηθείσας αγωγής ένεκα της εκτέλεσης ήδη, από τη συνταξιοδοτική Διοίκηση όσων διατάχθηκαν με την ως άνω μη οριστική κατά το μέρος της αγωγής απόφαση (βλ. σκ. 10). Ακολούθως, με την παρούσα απόφαση το δικάζον Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι η δεύτερη χρονικώς ασκηθείσα αγωγή είναι δεκτή εν μέρει. Κατόπιν όλων αυτών και με δεδομένα α) το χρόνο έναρξης της τοκογονίας επί της επίδικης διαφοράς, ο οποίος συνίσταται στο χρόνο επίδοσης της από (...) 2007 χρονικώς ασκηθείσας πρώτης αγωγής στο Ελληνικό Δημόσιο, στις (...)2007 (βλ. την

.../... 2007 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών ...), β) την εκ προφανούς παραδρομής των αρμοδίων Υπηρεσιών του Δικαστηρίου προτάξεως προς εκδίκαση της χρονικώς δεύτερης αγωγής, γ) την επικείμενη σε βάρος του ενάγοντος δυσμενή συνέπεια απώλειας τόκων από το χρόνο επίδοσης της ως άνω από (...)2007 χρονικά πρώτης αγωγής, που συνιστά ολική κατά το μέρος τούτο απώλεια περιουσιακού δικαιώματος κατά παράβαση της κείμενης νομοθεσίας και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, σε συνδυασμό με τα οριζόμενα στις σκέψεις 19 και 20 το Δικαστήριο απορρίπτει την έτερη όμοια από (...)2007 αγωγή ως άνευ αντικειμένου και ορίζει ότι η τοκογονία της αξίωσης του ενάγοντος που αναγνωρίσθηκε κατά τις σκέψεις 16 και 18 της παρούσας απόφασης, σύμφωνα με τις οποίες έγινε δεκτή εν μέρει η από (...)2008 (Α.Β.Δ. .../...2008) αγωγή και αναγνωρίσθηκε η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων τριακοσίων είκοσι οκτώ ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (29.328,57), νομιμοτόκως, εκκινεί από την επίδοση της χρονικώς πρώτης αγωγής, ήτοι από 2.8.2007.

23. Κατ' εκτίμηση δε των περιστάσεων το εναγόμενο πρέπει να απαλλαγεί από τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος αναφορικά με την από 3.9.2008 αγωγή (βλ. ήδη άρθρο 314 παρ. 3 εδ. β', 316 παρ. 2 του ν.4700/2020).

24. Τέλος, έχοντας υπόψη ότι το ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών εντάσσεται πλέον σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.4387/2016 (βλ. ιδίως άρθρα 1, 51 και 51Α του νόμου αυτού), όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με τις διατάξεις του ν.4670/2020 (ΕλΣ Ολ 2020/2020, σκ. 135 σχετικά με τον γνησίως ερμηνευτικό χαρακτήρα των διατάξεων του ν.4670/2020, που προσδίδει σε αυτές αναδρομικότητα), για λόγους βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος και λογιστικής διαχείρισης, στο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την Ε.Φ.Κ.Α., ήδη μετονομασθέν από 1.3.2020 σε e - Ε.Φ.Κ.Α., χωρίς να υφίσταται ζήτημα αντισυνταγματικότητας των ρυθμίσεων του ν.4387/2016 ως προς την ένταξη αυτή (ΕλΣ Ολ. 2020/2020), το δε Ελληνικό Δημόσιο μπορεί να προβεί, με μεταφορά των σχετικών πιστώσεων σύμφωνα με την κ.υ.α. 124456/0092/2016 (Β' 4074), σε ικανοποίηση της ως άνω χρηματικής αξίωσης, κατά την τακτική πληρωμή των συντάξεων από τον e - Ε.Φ.Κ.Α., το Δικαστήριο επισημαίνει ότι τόσο το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο όσο και ο e - Ε.Φ.Κ.Α. δεν κωλύονται, στο πλαίσιο της συμμόρφωσης προς το περιεχόμενο της παρούσας απόφασης (βλ. άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος και ν. 3068/2002, Α' 274), να προβούν σε εκκαθάριση του οφειλόμενου ποσού, αφαιρώντας όσα ποσά θα έχουν ήδη τυχόν καταβάλει στον ενάγοντα για την ίδια αιτία, κατά το στάδιο αυτό.

Για τους λόγους αυτούς

Κηρύσσει κατηργημένη τη δίκη που ανοίχθηκε με την από (...)2012 με Α.Β.Δ. (...)/(...)2012 αγωγή του (...). Και

Διατάσσει το Ελληνικό Δημόσιο να προβεί στην επιστροφή του ποσού των 277,12 ευρώ, ως αχρεωστήτως καταβληθέν τέλος δικαστικού ενσήμου κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Συνεκδικάζει τις από (...)2008 με Α.Β.Δ (...)/(...)2008 και από (...)2007 με Α.Β.Δ. (...)/(...)2007 αγωγές.

Δέχεται εν μέρει την από (...)2008 με Α.Β.Δ (...)/(...)2008 αγωγή, την οποία προτάσσει και δικάζει πρώτη.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων τριακοσίων είκοσι οκτώ ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (29.328,57), νομιμοτόκως από την επίδοση της από (...)2007 πρώτης ασκηθείσας αγωγής, ήτοι από (...)2007, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Απαλλάσσει το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος. Και

Απορρίπτει την από (...)2007 με Α.Β.Δ. (...)/(...)2007 αγωγή ως άνευ αντικειμένου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε τηλεδιάσκεψη την 1 Απριλίου 2022.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΑΡΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΠΑΡΕΔΡΟΣ
ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΟΥΡΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΟΦΙΑ ΚΟΥΤΣΟΒΟΥΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 14 Οκτωβρίου 2022.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΑΡΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΟΦΙΑ ΚΟΥΤΣΟΒΟΥΛΟΥ